

THE KLEINER
Collection

JITROS RAVI DĚT
ZA MĚZDES

LAURIE BENSON

Tegy vuoja
meile!

Knygute.lt

Laurie Benson

TEGYVUOJA MEILĖ

Trijų knygų serija
„Jiems pavydi net žvaigždės“
Trečia knyga

Versta iš: Laurie Benson, An Unexpected Countess, 2017

© Laurie Benson, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Hartequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1095-3

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2026

Finijas Etvudas, Hartviko grafas, jau ne pirmą kartą atsidūrė ant vieno iš Londono stogų po merkiančiu lietumi. Tačiau pirmą kartą susivokė esantis čia ne vienas.

Tokiu bjauriu oru išsiropšti iš Teodosijos prašmatnios lovos su baldakimu Hartui prireikė daug valios pastangų. Gaila, kad nepavyko ponios pamylėti dar kartą, bet nebebuvo laiko. Teodosijos vyras jau greitai grįš namo, o Hartas visai netroško su juo susidurti. Jis galėjo pasielgti begėdiškai ir išeiti pro pagrindines namų duris, bet niekas neprilygo jauduliui ieškant naujo kelio pasprukti iš kompanionių namų. Net jei jo ieškoti tenka pilant lietui.

Prisidengęs akis nuo šaltų lietaus lašų Hartas priėjo prie stogo krašto. Erzindamas mirtį palinko ir pažvelgė žemyn. Nuo čia iki Maunto gatvės keturi aukštai. Keturi aukštai, ir nėra, nei kur įsikibti, nei į ką paremti kojas lipant žemyn. Be to, ir nuo pravažiuojančių kariatų nepasislėpsi.

Kiek toliau į kairę trys namai stovėjo prie

skersgatvio, vedančio į Rivso vežikų kiemą. Turbūt tai geriausias pasirinkimas. Gal tolimiausias pastatas turės kokių puošmenų, kurios palengvintų leidimąsi. Hartas jau ketino ištyrinėti tą namą, bet dėmesį patraukė judesys dešinėje.

Maždaug už penkiolikos metrų nuo jo link gretimo namo stogo krašto žingsniavo liesa tamsi figūra. Turbūt panašiu laiku baigėsi visi įsimylėlių susitikimai. Džentelmenas buvo pakankamai gudrus – nuo lietaus slėpėsi po apsiaustu ir plačiakrašte skrybėle. Tokias dažnai dėvėdavo ir dvasininkai, tačiau Hartas galėjo lažintis, kad tai ne šventikas.

– Toks oras turėtų patikti antims! – šūktelėjo Hartas.

Netikėta replika taip išgąsdino vyriškį, kad jis net suklypo ir nučiuožė stogo čerpėmis. Hartas spėjo pačiupti jį už dilbio jam jau lekiant nuo stogo krašto. Lauktų ilgas skrydis prieš nusileidžiant į kokio namo galinį kiemą.

Hartas stipriai spaudė nepažįstamojo ranką ir meldėsi, kad šio svoris nenutemptų abiejų žemyn.

– Laikau jus, – padaršino jis. – Nepaleisiu.

Nors vyras ir spaudė rankovę, Hartas nebūtų

stebėjęs, jeigu jo iš visų jėgų ismignė nagai pradbrėstų odą iki kraujo. Nieko keisto, visgi vyras labai pavojingai pakibo virš žemės. Jis nebuvo stambus – panašesnis į berniuką nei suaugusį vyrą. Hartui pavyko užtempti jį atgal ant stogo.

Dabar stiprią liūtį pakeitė smulki dulksna. Atsidūrus tokioje padėtyje būtų mandagu padėkoti, tačiau susigūžusi figūra buvo tyli kaip akmuo. Greičiausiai prarado kalbos dovaną iš baimės ar šoko. Patraukęs nuo akių plaukus Hartas atidžiau nužvelgė savo kompanioną. Ir pasigailėjo, kad lietus nebeužstoja vaizdo.

- Po šimts pyptių, panele Forester, ką jūs čia veikiate?

Amerikos ambasadoriaus dukra atsisėdo. Jos dėvimas apsiaustas prasiskleidė pakankamai, kad Hartas spėtų pamatyti atvirą juodų vyriškų marškinių apykaklę ir iškilias krūtis. Hartas prisiminė, kad taip pasipuošusią ją jau matė maždaug prieš metus Finčlėjų maskarade. Tada jai užteko drąsos persirengti plėšiku. Tą naktį ir jis išsirinko tokį patį kostiumą. O dabar grakščios languotomis kelnėmis ir auliniais batais aptemptos jos kojos tįsojo priešais jį. Tokios pat gundančios, kaip jis ir prisiminė.

- Tik nesakykite, kad nusprendėte šiuo keliu

asprukti iš maskarado, – stebėjosi Hartas, pagaliau prisivertęs nukreipti dėmesį nuo tų kojų ir nustoti įsivaizduoti jas apsvijusias jo liemenį.

Mergina kilstelėjo dailiai lenktą tamsų antakį.

– Paklausčiau, iš kur sprunkate jūs, bet galiu nuspėti. Turbūt panašiu laiku baigiasi visi jūsų pasimatymai?

Netekėjusi moteris neturėtų nieko išmanyti apie tokius pasimatymus. Kelis kartus atsidūręs jos draugijoje Hartas jau suprato, kad panelė Sara Forester mėgsta kandumu išvesti žmones iš pusiausvyros. Nesileis jos pralenkiamas.

– Skubu iš susitikimo su verslo partneriu. Svarbiau tai, ar Ketrina žino, kad naktį klaidžiojate Londono stogais? – atkirto jis, stengdamasis išlaikyti pranašumą. Ketrina buvo Lonsdeilo hercogienė, gera panelės Forester draugė.

– Ne, – nusileido ji, bet kiek per greitai nusuko akis. Pasirodo, jo draugo žmona puikiai žino, ką išdarinėja ši mergaičiukė. Hartas susimąstė, ar Ketrina papasakojo apie tai ir savo vyrui Džulianui.

- Kaip planavote nultipti žemyn? - panelė Forster pertraukė Harto susimąstymą.

- Tai geriausia tokio išėjimo dalis. Priverčia apmąstyti įvairias alternatyvas, - tai, kad iš tiesų jis dar nenusprendė, kaip nusigauti žemyn, šioje diskusijoje visai nesvarbu.

Jų dėmesį patraukė gatvėje pasigirdęs arklių kanopų kaukšėjimas ir kariatos ratų bildesys. Abu prišliaužė prie stogo krašto. Blizgiai juodai kariatai sustojus prie gretimo namo link jos nuskubėjo didžiuliu juodu skėčiu nešinas Teodosijos tarnas. Hartas pačiu laiku paliko tos moters lovą. Net nusišypsojo apsidžiaugęs savo sėkme.

- Ilgiau užsibuvęs pas ledi Helmford galėjote papulti į nepatogią padėtį, - pastebėjo Sara.

Hartas akimirkai buvo net pamiršęs šią nenaudėlę.

Ji palinko artyn, ir drėgną orą užpildė silpnas lelijų aromatas. Panelei Forster pažvelgus į Hartą, rudose akyse linksmumas sumišo su smalsumu.

- Ar jus kada nors yra pričiupę nusikaltimo vietoje?

Hartas net prunkštelėjo išgirdęs tokį absurdišką klausimą.

- Ne.
- Niekada?
- Nė karto, - Hartas išdidžiai išpūtė krūtinę ir tik tada suprato, ką netyčia pripažino. Velnia-va!

Panelė Forester atsisėdo ir nusiėmė skrybėlę. Lietus jau nurimo. Ji ramiai nubraukė lašus nuo skrybėlės kraštų.

- Nežinojau, kad ledi Helmford yra jūsų verslo partnerė.

Hartui labai nepatiko, kad panelė Forester nuolat rasdavo būdą, kaip jo pagyras atsukti prieš jį. Gal ji ir tiki įgijusi pranašumą, bet Hartas nepraleido pro ausis jos vengimo atsakyti į klausimą.

- O kas atvedė jus ant šio stogo? Taip ir nepasakėte.

Ji akimirksniu nukreipė žvilgsnį į šalį.

- Mane žavi architektūra.
- Architektūra?
- Taip, matote, atėjau čia patyrinėti kitapus gatvės stovinčių pastatų raižinių.
- Bet jūs čia negyvenate.
- Žinoma, kad ne. Kokia nauda tyrinėti pastatus iš savo namų? Jau seniai juos įsiminiau.

- Ar tai tikrai geriausia, ką galite sugalvoti?

*

Sara neketino tam nedorėliui Hartviko grafui atskleisti savo paslapčių. Toks palaidūnas tikrai jos nepralenks. Ji ne viena tų tuščiagalvių moterų, kurios puola jam prie kojų tik todėl, kad jis žavingas ir gražus. Labai gražus. Kas kart atsідūrus Harto draugijoje užplūsdavo stiprus noras jam tai priminti.

- Tie namai kitapus gatvės yra puikus pono Kento darbų pavyzdys, - tęsė ji. - O dienos šviesoje negalėjau pasirodyti ant stogo. Kas nors galėjo mane pastebėti, - ji nė neįsivaizdavo, kaip iš tiesų atrodo pono Kento darbai, bet žinojo, kad šis architektas tikrai garsus.

- Viljamo Kento? - Hartvikas netikėdamas papurtė galvą. Nuo plaukų nubėgę vandens lašeliai nutekėjo dailiu veidu.

Tikėdamasi nukreipti pašnekovo dėmesį Sara pavalė savo permirkusias languotas kelnes.

Nukrypęs į jos šlaunis Hartviko žvilgsnis ten ir pasiūliko.

- Tad savo tyrinėjimams pasirinkote tamsią, lietingą naktį?

- Pasitaikė palanki proga, ir ja pasinaudojau. Kai čia vykau, nelijo.

- Štai kaip. O kaip leisdamsi į tokią smagią architektūros pamokėlę sugebėjote pasprukti nuo tėvų?

Būtina nukreipiant jo dėmesį labiau pasistengti. Atrodė, kad gerai veikia lėtas vienos šiaunies trynimasis, bet gana greitai Hartvikas atlošė galvą ir nubraukė juodų plaukų sruogą nuo veriamai mėlynų akių.

- Jūsų tėvai, panele Forester. Kaip nuo jų pasprukote?

Velniava! Jis kaip tikras šuo su kaulu.

- Nemanau, kad tai jūsų rūpestis.

- Tiesa. Jūsų gerovė nėra mano rūpestis. Aš tik palaikiau pokalbį. Vieno nakties bastūno pokalbis su kitu žaviu klajokliu.

- Savo žavesiu neišviliosite iš manęs atsakymo.

- Nemaniau, kad elgiuosi žaviai. Juk mes tik šnekučiuojamės.

- Bandote man meilikauti.

- Tik dėl to, kad pavadinau jus žavia klajokle? Brangioji, jei bandyčiau jums meilikauti, pagirčiau, kad viliojamai atrodote su tomis kelnėmis.

- Ačiū už komplimentą, bet vis tiek neketinu nieko jums pasakoti.

- Jūs neteisingai mane supratote. Nesakiau, kad atrodote viliojamai. Tik paminėjau, ką sakýčiau, jei bandýčiau jums meilikauti.

Koks nepakenčiamas vyras! Sara troško iš visų jégų jį stumtelėti. Tačiau kai jai taip sekasi, jis turbūt parvirstų ant nugaros ir palaikytų tai kvietimu užsiimti jo geriausiai išmanoma veikla. Jei gandai apie jo laisvalaikį nemeluoja. Sara atsistojo ir nusišluostė rankas.

- Na, man jau tikrai metas.

Hartas pašoko ant kojų.

- Ką jūs iš tiesų čia veikiate?

- Jau sakiau - gėriuosi architektūra.

- O aš esu sosto įpėdinis, - Hartas prisimerkė ir sukryžiuvo ant krūtinės rankas. - Ar jūs sprunkate iš slapto pasimatymo?

Absurdiška jo veide matyti tokį pasipiktinimą. Juk visi žino apie jo paklydimus. Bet jei taip galvodamas jis nustos klausinėjęs, verta kiek pameluoti.

- Galbūt, - numykė ji. Sklandė gandai apie jo nuotykius su moterimis. Sara abejojo, ar jis nuspręstų aptarinėti menką jos paklydimą. Greičiausiai jis net nelaiko jos pakankamai reikšminga, kad su kuo nors aptarinėtų.

- Galbūt? Galbūt? Koks vyras po slapto pa-

simaty mo palieka moterį pačią ieškoti kelio? Bet kuris ko nors vertas vyras pats aplankytų moterį, o ne atvirkščiai.

- Gyvenu su tėvais, - Sara pavartė akis. - Atrodo, kad jus labiau piktina mano pasirinktas kelias, o ne pats pasimatymas.

- Aš tikrai ne toks žmogus, kuris galėtų smerkti kitų elgesį, - pastebėjo Hartas. Skaičiuodamas ir pirštu baksnodamas namų stogus Hartas stabtelėjo ties namu, ant kurio jie stovėjo. - Panele Forester, jis pakankamai senas, galėtų būti jūsų tėvas, - Hartas net sudrebėjo. - Aš maniau, kad jūsų skonis geresnis.

Sara prasispraudė pro Hartviką ir taškydamasi per balas nuskubėjo link tuščio namo eilės gale. Galėtų jis ir neižeidinėti kitų. Taip, lordas Baksteris ne toks gražus kaip jis ir maždaug dvidešimt metų už jį vyresnis, bet tikrai nėra nesimpatiškas. Jis... brandus. Ir kodėl jai kyla noras ginti vyrą, kurio beveik nepažįsta? Saros rankos susispaudė į kumščius.

Hartvikas atskubėjo iš paskos ir sučiupo ją už rankos.

- Kaip manote, kur išsiruošėte?

- Išeinu. Pakankamai ilgai čia užsibuvau.

Hartvikas suraukė antakius.

- Ir kaip siūlytė mums iš čia nusileisti?
- Mes niekur nesileisime. Jau minėjote, kad turite daug variantų, kaip iš čia dingti. Aš irgi rasiu kelią.

- Ar jums nepatinka mano draugija?

- Ne itin.

Hartvikas velniškai išsišiepė.

- Dabar jau žinau, kad meluojate.

- Kai kurios moterys geba jums atsispirti, Hartvikai.

Jis nusijuokė.

- Tokių nedaug.

- Na, aš tai sugebu, - tvirtai pareiškė ji. - Dabar prašau paleisti mano ranką. Turiu skubėti.

- Na ir puiku, leiskitės savo keliu. Aš eisiu savuoju. Bet jūs tik gadinate malonų vakarą, - Hartvikas lėtai, demonstratyviai nusilenkė.

Su ja tikrai smagu leisti laiką. Tiesiog jis pernellyg pasipūtęs, kad tinkamai ją įvertintų. Tai jis dėl visko kaltas. Sara nuskubėjo prie vieno iš mansardos langų ir atsargiai nusileido ant siauros jo palangės. Ant kraštelio rizikingai stabtelėjo. Rankos ėmė drebėti. Vienas netikslus judesys ir atbulomis nusiritusi nuo stogo išsitėkš terasoje prie namo....

